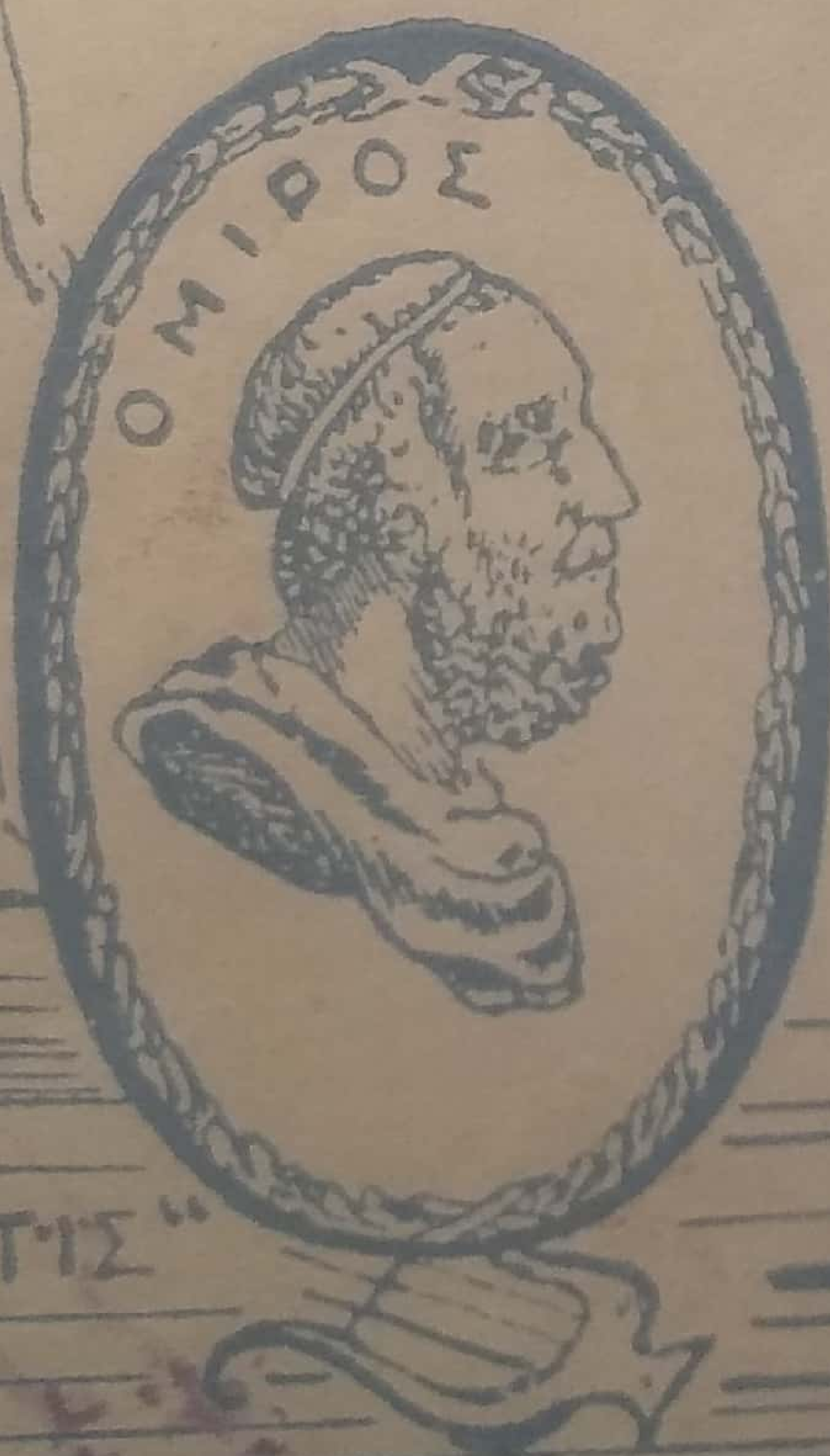
ΙΛΙΑΔΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ
„ΚΟΜΥΝΙΣΤΉΣ"

ΙΛΙΑΔΑ

1935
Ροςτοβ-Ντον
ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“

ΟΜΙΡΥ „ΙΛΙΑΔΑΣ“

ΤΟ Α

ΜΕΤΑΦΡΑΖΜΕΝΟ ΣΤΙΝ ΠΟΝΤΙΑΚΙ
ΜΕ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΚΕ ΣΙΜΙΟΣΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“
ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ 1935

Переводчик **И. ФОТИАДИ**

Ответ. редактор **А. ПРИНОС** Техред. **Г. МИЛИДИ**

Сдано в набор 25-V—1935 г. Подписано в печ. 5-VI—1935 г.
Издание № 168
Уполкрайлит М—01537
Формат бумаги 62х94
Об'ем 2 печ. л.
Тираж 3590
Знаков в 1 печ. л. 29.920
Заказ № 933

Типография и переплетная „Коммунистис". Ростов н-Д 1935 г.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΝΤΟ ΣΙΜΑΣΙΑΝ ΕΧΝΕ ΤΑ ΠΙΜΑΤΑ ΤΥ ΟΜΙΡΥ.

Τρία ςχεδον χιλιάδες χρόνια επέραςαν, αςυ επροτοφάνθαν τα πιίματα τυ Ομίρυ. Σ'αφτο το αναμετακςι εκςέβαν κε αλ μεγάλι πιτε ςα διάφορα μέρι τυ κόζμυ, έλαμπςαν αλ ολίγον, αλ περιςότερον κερον, ι περιςότερι όλος διόλυ ενεςπάλθαν κε μερικι αναςτορέφκονταν ακόμαν όπος όπος.

Τυ Ομίρυ όμος τα πιίματα εθαρις οςίμερον εγράφαν. Ι εμορφάδα κε ι ακςίατυν κι'ολιγοςτεβ κε κ'εβρίετε ςον κόζμον άνθροπος, ολίγον, πολα πολιτιζμένος, με έςθιμαν κε με ιδέαν τυ όμορφυ κε τυ καλυ, πυ να μι μελετα, να μι θαβμαζ, να μι εκτιμα τα πιίματα τυ Ομίρυ. Πιιτε, ςινγραφις, φιλόςοφι, επιςτίμονες, ικονομολόγι, κινονιολόγι, ιςτορικι, ο καθένας εβρικ ς'αφτα ιλικον πολίτιμον για τιν τέχνιν κε τιν επιςτίμινατ.

Ι „Ιλιάδα" κε ι „Οδίςια" εμεταφράςταν όχι μίαν κε δίο φορας απ'τυς καλίτερυς πιιτας κε ςινγραφις ς'όλα τα γλόςας τυ πολιτιζμένυ κόζμυ.

Δίο ίνε τα αθάνατα πιίματα τυ Ομίρυ· ι „Ιλιάδα" κε ι „Οδίςια". Εμις κατα το παρον μεταφράζομε ς'εμέτερον τι γλόςαν το πρότον κεφάλεον, αςα 24 κεφάλεα τι „Ιλιάδας".

ΤΑ ΕΤΙΑ ΤΥ ΤΡΟΙΚΥ ΠΟΛΕΜΥ, ΣΙΦΟΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΛΙΝΙΚΟΝ ΤΙ ΜΙΘΟΛΟΓΙΑΝ.

Ο Πιλέφς, άκςιον παλικαρ, βαςιλέας τι Φθίας επάντρεβεν κ'επέρνεν γινέκαν τιν θεαν Θέτιν, τι θιαγατέραν τυ Οκεανυ. Σι χαραν

έςαν προςκαλεμεν ολ ι θει κε ε θεες, εκτος τιν Εριν τι θεαν τι φιλονικίας. Ντ'εφτάι ατε, για να εκδικάτε; Περ έναν χριςον μίλον, γραφ απαν, „ή καλή λαβέτω", διλαδι „έμορφος ας πέριατο", κε ςίριατο αςο δρανιν απες ςιν έθυςαν, όπυ έτρογαν κε έπιναν ι θει.

Εχαλάεν ο χορον, εγέντον χαραμ ι διαςκέδαςι! Φοβερον φιλονικίαν, πίος αςι θεας θα περ το μίλον. Ι μικρι κ'ι παρακατιανι ι θεες εςίρθαν οπις, ι Ιρα, ι Αθινα κε ι Αφροδίτι μαλοςίρκυν, κρύγνε κε πέρνε. Ι Ιρα, ι γινέκα τυ Δία, τυ ανότερυ θευ, πιζμον νε κε καλα „τεμον εν το μίλον", ι Αθινα, τυ Δία ι κόρι, ι θεα τι γνόςις κε τι ςοφίας, „όχι, — λέι, — το μίλον ς'εμεν ανίκι". „Κυρπαν εφτάγοςας κε τι δις", — πιζμον ι Αφροδίτι, τι ομορφάδας ι θεα,— το μίλον γραφ, ι έμορφος ας πέριατο κι'αςόλον έμορφος εγο ίμε. Αφυ κ'ετέριαςαν αναμετακςίατυν, επίγαν ςον Δίαν, να κρίνιατς. Ο Δίας για να εφτάγιατς τεφ αςο κιφάλνατ, ςτίλιατς με τον Ερμιν, τον ανκελιοφόρονατ, ςο βυνον τι Ιδις, ςον πανέμορφον τον τςοπάνον Πάριν, τον γιον τυ Πριάμυ, τυ βαςιλέα τι Τροάδας, για να κρίνιατς εκίνος, κε να δι το μίλον τιν ομορφότεριν. Ο Πάρις εδόκεν το μίλον τιν Αφροδίτιν κ'εκίνε πα έτακςενατον τιν ομορφότεριν γινέκαν τι κοζμι. Εμορφότερι τι κοζμι πα έτον εκίνον το κερον ι Ελένι, ι γινέκα τυ Μενελάυ, τυ βαςιλέα τις Σπάρτις. Ετακςίδεπςεν ο Πάρις ςιν Ελάδαν, έπςεςενατα με τιν Ελένιν, ς'αντρύατς τιν απυςίαν εφιγαδίαςεν, επέρενατεν κ'επίεν ςιν Τροάδαν, ςιν πατρίδανατ.

Επέρεν φοτίαν ι Ελάδα, κε προ πάντον ο Μενέλαον κι' αδελφόςατ Αγαμέμνον, ο βαςιλέας τον Μικινον, ετοπλάεπςαν ςτρατέματα, ετίμαςαν καραβια, για να πάγνε να πατυν τιν Τροάδαν, να πέρνε οπις τιν Ελένιν, να εκδικίυνταν για το μεγάλον τιν προζβολιν κε το ρεζιλυκ, ντο έρθεν ςι Ελάδας το κιφαλ.

Αετς πα ερχίνεςεν ο Τροικος πόλεμος, πυ εβάςτακςεν δέκα χρόνια. Ας όλον ίςτερα ι Ελινες εκατόρθοςαν, με τα πονιρίας κε τα τεχνάζματα τι Οδιςέα, τυ βαςιλέα τι Ιθάκις, να κιριέβνε τιν Τροάδαν, να κέγνε τιν πολιτίαν, να εχμαλοτιζνε τυς κατίκυς, αφυ προτίτερα εςκότοςαν πολα πεδία τυ Πριάμυ κε προπάντον τον Εκτοραν, τον πλέον ανδριομένον κε τον αγαπεμένον τον γιόνατ.

Ι ΙΠΟΘΕΣΙ ΤΙ „ΙΛΙΑΔΑΣ"

Ι „Ιλιάδα" αρχινα με τιν φιλονικίαν τυ Αχιλέα με τον Αγαμέμνονα. Σον πόλεμον απες ι Ελινες επάτεςαν έναν μικρον πολιτίαν

ςα περὶχορα τι Τροάδας, εγιαγμαλὰεπςανατο κε επὲραν πολυς εχμά λοτυς. Τα εμορφότερα τα κορίτςια εμίρακςανατα αναμεςάτυν ι αρχιγι. Ο Αγαμέμνον επέρεν ςο μερτικόνατ αςὸλον τιν ὲμορφον, τιν Χριςιί-δαν. Ο πατέραςατς, ο Χρίςις, ο ιερέας τυ Απόλονα, έρθεν ςο ελινι-κον ςτρατὸπεδον με λὶτρα κε αρμαγὰδας, ερύκςεν ςα γόνατα, επαρακά-λεςεν τι Ελινας κε προπὰντον τον Αγαμέμνονα κε τον Μενέλαον να δὶγνατον τιν θιαγατέρανατ κε να πέρνε ς' ατεν αντίκρι τα πλύςια τα λίτρα.

Εςτρέχταν ολ ι Ελινες, ο Αγαμέμνον ραζις κ' εγέντον: ὶβριςεν, εφοβέρτςεν, εδίεκςεν τον Χρίςιν. Εκλάφτεν ο γέρον ςον Απόλονα, επαρακάλεςενατον να εκδικὰτε τι Ελινας.

Ακύι τιν εφχίνατ ο θεον, κατιβεν αςον Ολιμπον, τοκςεβ με τα φαρμακερα τα τζιρύτιατ το ελενικον το ςτρὰτεμαν, θερίζιατς ι χολέρα.

Ο μὰντις Τιρεςὶας περ θάρος αςον Αχιλέαν, λέι ανιχτα ότι ο Απὸλον πεδέβιατς, εκς ετὶας, πυ ο Αγαμέμνον κ' ελεφθέροςεν τι ιερέα το κοριτς.

Θιμον ο Αγαμέμνον, ταζιρλαεб τον μάντιν, ιπεραςπὶςςκετιατον Αχιλέας κε πιάςςκετε με τον Αγαμέμνον. Ιβρίζνε άςςκεμα ο ίνας τον άλον, ετιμαςςκετε Αχιλέας να καρφον το μαςςερ ς' Αγαμέμνυ τιν καρδίαν, εμποδίζιατον ι θεα Αθινα. Ο Αγαμέμνον ςτιλ τιν Χρι-ςιίδαν ςον πατέρανατς, εκς αλυ πα ςτιλ κε περ, με το ζορ, τιν Βριςιίδαν, τίναν εδόκανε ι προεςτι τον Αχιλέαν, όταν εμίριακςαν τα λάφιρα.

Φυμιζ ο Αχιλέας, ερεθίςςκετε, άλο κι περ μέρος ςον πὸλεμον κε ςα ςινεδριὰςις, πάι ολομόναχος ςο γιαλακρ, κλέι, παρακαλι τι μά-νανατ, τιν Θέτιν να πὰι ςον Ολιμπον, να καταπιθ τον Δίαν να βοι-θα τι Τροαδίτας να νικυν τι Ελινας κε να περ ατος τα χαίφιατ, για το μεγὰλον τιν προζβολιν τυ Αγαμέμνονα. Πάι εβρικ ολομόναχον τον Δίαν ι Θέτις, παρακαλι, καταπίθιατον ν' εφτὰι τι γιὺατς το θέλιμαν.

Μαθὰνιατο ι Ιρα, πιάςςκετε με τον ὰντρανατς. Φοβερὶζιατεν ατος, εμπεν ςο μέςον ο γιόςατ, ο Ιφεςτον, ςιμβιβάζιατς.

Ατυκα τελιον το πρότον κεφάλεον τι „Ιλιάδας".

Ο Δίας, ςίφονα με τιν ιπόςχεςινατ, αρχινα να βοιθα τι τροα-δίτας· εβγὲνε εκς αςο κὰςτρον τα παλικάριατον, μονομαχυν με τα ελινικα παλικὰρια. Μονομαχα ο Πάρις, τυ πολέμυ ο έτιον, με τον Μενέλαον. Νικα ο Μενέλαον τον Πάριν κε τιν ςτιγμιν, πυ θα καρ-φον τιν λόγχιν ςιν καρδίανατ, γλιτόνιατον ι θεα Αφροδὶτι κε φέρια-

τον ςα παλάτια, ς' Ελένις τιν ανκάλιαν. Χτιπίυνταν ο Εας με τον Εκτοραν. Πλιγὺτε ο Εκτορας, λαρόνιατον ο Απὸλον. Χορίυνταν ι θει, γίνταν δίο κόματα. Ι Θέτις κε ο Δίας βοιθυν τι τροαδίτας, ι Ιρα κε ι Αθινα ςίρνε με τι Ελινας. Γριλέβνε τι τροαδίτας Αγαμέμνον, ο Μενέλαον, ο Εας, ο Ιδομενεφς κε τα άλα τα ελινικα τα παλικὰρια, ριμάζνε τι Ελινας ο Εκτορ, ο Ανχὶςις, ο Σαρπιδον κε τα τροαδίτκα τα παλικάρια, το έμαν τρεςς άμον ποταμ, τα λέςςια ςςκεπάζνε τον κὰμπον. Γίνετε προςορινον ανακοχι, θάφνε κι' αςα δίο μέρι τι ςκοτομέντςατυν κε κςανακοχλακιζ ο πὸλεμον.

Σον πὸλεμον πέρνε μέρος κε ι θει, γίνταν μαςςερ κε κρέας αναμεςὰτυν, ςκύτε τυ Ολίμπυ το τιρλιχ. Ο Δίας δι αφςτιρον διαταγιν, να μι βοιθύνε ι θει ύτε τυς Ελινας κι' ύτε τι Τροαδίτας.

Οςον όμος δινατα παλικάρια κιαν έςαν ι Ελινες, Δία βυλι ὲτον να νικὶυνταν. Αφίνε τον κὰμπον, φέβνε, κατιβένε ςο γιαλον, ςα καράβιατυν. Ο Εκτορας νικιτις, ανδριομένος, καταδιόκιατς. Ι τροαδιτ ςςέρυνταν, εορτὰζνε, άφνε φοτοχιςίας, θιςιὰζνε ςι θευς εκατόμβας.

Τι Ελινας εκιρὶεπςεν ο φόβον κε ι απελπιςὶα. Ο Αγαμέμνον εςένκεν κα το κιφαλ, εςτάβροςεν τα ςςέρια, υυνιζ, εφτὰι ςιμβύλια με τ' αρχιγυς εντάμαν, ντο μέτρα να πέρνε, για να γλιτὸνε αςο μεγάλον το κακον. Στιλ αντιπροςόπυς ςον Αχιλέαν, παρακαλίατον να έρτε βοιθατς, τάζιατον αρμαγὰδας κε χαρίζματα, δὶατον ιπόςχεςιν να κλοθ οπις τιν Βριςιίδαν.

Πονι ι καρδία τ' Αχιλέα, λιπάτε τι Ελινας, αλα τον ὸρχονατ κι πατι κε το θιμόνατ κι' αναςπαλ.

Ι έλινες επέραν τον κατέφορον, ιμέραν με τιν ιμέραν χιροτερεβ ι θέςιατυν. Ι τροαδιτ επὰτεςαν αςόλια τα μερόθες, εχάλαςαν τα ελινικα τα προχὸματα, εταγιάνεπςαν ςα καράβια, θα δίγνατα φοτὶαν.

Ο Πάτροκλον, ο πιςτον κε αγαπιμένον ο φίλον τ' Αχιλέα κλέι κε παρακαλὶατον να περ μὲρος ςον πόλεμον. Ο Αχιλεφς ο ιδιον κι πάι, ςτέργετε όμος να δι τιν αρματοςίνιανατ τον Πὰτροκλον. Αρματύτε ατος με τιν πανοπλίαν τ' Αχιλὲα, ορμα με τον ςτρατόνατ απαν ςι τροαδίτας, νικατς, κυβαλαέβιατς υς τα καςτρόπορτα. Εβρίκιατον όμος ςιν καρδίαν απες ι τοκςαρὲα τυ Εκτορα, ςκοτὺτε ο Πὰτροκλον. Απαρματὸνιατον ο Εκτορας, περ αποπὰνατ τα όπλα τυ Αχιλέα. Κλὸςκυνταν κςαν ςο φεπςίον ι Ελινες.

Εκὶνο, ντο κ' εκατὸρθοςαν τα τακςίματα κε τα παρακαλίας τ' Αγαμέμνονα κε τον αρχιγον, εκίνο ντο κ' εκατέφεραν ολ ι Ελινες, κατόρθοςενατο ο θάνατον τυ πολιαγαπιμένυ φίλυ. Ομνιςεν φοβερον όρκον ο Αχιλέας να εκδικάτε τυ Πάτροκλυ τον θὰνατον, να ςκοτον

τον Εκτοραν, το προτοπαλίκαρον τι Τροάδας, τον πολιτίμετον κι' αγαπιμένον τυ Πριάμυ τον γιον, τον ςεβχιλιν τον άντραν τ' έμορφυς τ' Ανδρομάχις.

Παρίνκιλεν, μέςον τι μάναςατ νέον πανοπλίαν ςον Ιφεςτον. Ετιμάγαν τ' άρματατ, ντο ίνε κι' άλο κίνε κε προπάντον ι αςπίδατ, όπυ απαν ο θεικον ο τεχνίτες ο Ιφεςτον επςιλοδύλεπςεν όλια τι πολιτίας κε τυ χορι τα εργαςίας κε τα ςινίθια.

Ερματόθεν με το νέον τιν αρματοςίνιαν Αχιλεφς. Απέςατ κέι κε μανιζ ι λίπι για τι φίλιατ τον θάνατον, το πάθος, ι εκδίκιςι. Εκςέβεν ςον κάμπον για πόλεμον. Πόςι μανάδες θα μαβροφορυν, νιφάδες θα ςςιορέβνε, πόςα μορα θ' ορφανίυν αςα ςςέριατ.

Στραφτ κε βροντα ο υρανον, ςίετε ι γι, ςιντρομάζνε τι Αδι τα θεμέλια! Ι θει πα άλο κι κρατέφκυνταν, πέρνε μέρος ςον πόλεμον κε ςιν εματοχιςίαν. Ι Ιρα, ι Αθινα, ο Ποςιδον, ο Ερμις, ο Ιφεςτον με τι Ελινας, ο Αρις, ο Απόλον, ι Αρτεμις, ι Αφροδίτι με τι τροαδίτας. Θεριζ τι τροαδίτας, άμον ςτάςςια Αχιλεφς, ριμαζ κε ςπιρ τον θάνατον, όπυ περα το άρμανατ. Σκοτον δίο γιυς τυ Πριάμυ. Ο Ενίας κε ο Εκτορας ολίγον έλιπςεν να πάγνε αςα ςςέριατ. Εγλιτοςανατς ι θει, πυ επροςτάτεβαν τιν Τροάδαν. Ριμαζ τι Τροαδίτας Αχιλεφς, αντίκριατ νε παλικάρια κε νε θει ταγιανέβνε.

Ο Εκτορας τερι άλο τρόπος κεν, πρεπ να εβγεν ςι μονομαχίαν με τον Αχιλέαν.

Διαρμενέβιατον ο πατέραςατ, ο γέρον ο Πρίαμον, παρακαλίατον ι μάνατ, ι Εκάβι, κςςιν διάκρια έματα ι γινέκατ Ανδρομάχι, με το μορον τον Αςτιάνακτα ςιν ανκάλιανατς, πολεμυν να εμποδίζνατον. Τίμιον κε άκςιον παλικαρ ο Εκτορας κ' επορι να ιποφερ τι πατρίδαςατ τι ςιφοραν, κανίναν κι' ακύι, αρματότε, εβγεν ςι μονομαχίαν.

Τζατέβνε, πολεμυν τα δίο λεοντάρια· παλικαρ τρανον ο ένας, τι παλικαρίον το παλικαρ ο άλος. Πλιγόνε ο ίνας τον άλον κιαςόλον ίςτερα το δόρι τ' Αχιλέα τριπεν πέραν κε πέραν τυ Εκτορα τιν καρδίαν. Απαρματόνιατον τι θεας ο γιον, δένιατον αςα ποδάρια ς'άρμανατ οπις κε τζοκανίζιατον ολόγερα ςο κάςτρον τι Τροάδας.

Ελέπνε το μάβρον το ςειρ αςα καςτρότιχα ι τροαδιτ. Κλέγνε, μιρολογυν, γαραλαίζνε. Κρύι τιν καρδίανατ, αχπαν τα γένιατ ο γέρον ο κίρτςατ, μιρολογα, φτολίετε ι μαβρομάνατ Εκάβι, μαλοχτυπίετε, τςαραπίετε, λιγύτε κι' απολιγύτε άχαρος Ανδρομάχι.

Δεμένον ς' άρμαν οπις, κοβαλι ςι ςκινίνατ Αχιλεφς το λίπςανον τυ Εκτορα. Ετιμαζ ίςτερα μεγαλόπρεπον θιςίαν, λυζ, μιρον κ' ενταφιαζ τον Πάτροκλον. Τυ Εκτορα το λίμπςανον ματομένον,

λαςπομένον, άλυςτον κι' αμίροτον κίτε εμπροςτα ςιν ςκινιν, ςι ςςκιλι κε ςι γάρταλ το έλεος. Κανις κι τολμα να έρτε πςαλαφάτο.

Αποφαςιζ ο γερο-Πρίαμον, τι Τροάδας ιπερίφανον κι' ο δοκςαζμένον ο βαςιλέας, άγρια μεςάνιχτα να ςςκιζ το ελινικον ςτρατόπεδον, να έρτε ςι Αχιλέα τι ςκινιν, να ρυζ ςα ποδάριατ, να τάζιατον αςιμ κε μάλαμαν, να κλέι κε να παρακαλίατον, να δίατον τι Εκτορα το λίμπςανον.

Ο Αχιλέας, άνκε ερεθιζμένος κε ορκιζμένος κ' επορι να ταγιανεβ· λίετε ι καρδίατ, όνταν τερι τον ςεβάζμιον το γέρον, με τ' άςπρα ςςιόνια τα μαλία να ρυζ ςα ποδάριατ κε να κλέι, αμον μορον πεδιν. Κλέι κε ο ίδιον με τον Πρίαμον εντάμαν, θιμάτε τον γέρον τον πατέρανατ, δι τον Πρίαμον τυ Εκτορα το λίμπςανον.

Φερ το νεκρον τι γιύατ ο Πρίαμον ς' ανάκτορα. Τοπλαέφκετε όλεν ο λαος. Αρχινα ι βάινας κε τα μιρολογίας. Τα λαλίας, εβγεν ςον υρανον κε αντιχυν ςο ελινικον ςτρατόπεδον. Δύζνε, μιρόνε, ενταφιάζνε τον Εκτοραν με όλα τα τιμας κε τα ακςιόματα.

Ατυκα τελιον ι „Ιλιάδα", το όλον 24 κεφάλεα.

ΑΣΙΝ ΙΛΙΑΔΑΝ ΤΥ ΟΜΙΡΥ.

Α.

Τραγοδ' θεα,[1] τον φοβερον θιμον τυ Αχιλέα,
ςι Αχείον το κιφαλ πολα κακα, πυ ένκεν,
Παλικαρίον π' έςτιλεν σον Αδιν πολα πςςία
κε με τα λέςςια χόρτασεν όρνεα κε θερία,
γιατι λογοπιάςτανε Ατρίδις κι' Αχιλέας.
Τρανος ο ίνας ίροας κι' ο άλος — βαςιλέας.
Σο μάλομαν, αςι θευς, πίος ςεπεπς εγέντον;
Ο γιον τυ Δία — τι Λιτυς. Ατος αςον Ατρίδιν
εθίμοςεν κε ςο στρατον εκρέμςεν τι χολέραν,
γιατι, των ιερέανατ, τον Χρίςιν, Αγαμέμνον
πολ' άςςκεμα επρόζβαλεν, ςο ςτάμαν όνταν έρθεν,
να ςον τι θιαγατέρανατ, με τάγματα κε λίτρα.[6]
Τ' Απόλονα τα ςτέματα κε το χριςον το ςκίπτρον
εκράνεν, κε τι Αχευς θερμα επαρακάλνεν,
κι' αςόλον πολα τι τρανυς, τι δίο τι Ατρίδας.
— Ατρίδε κ' εςιν Αχει, άκςια παλικάρια,
να βοιθύνε ι θει τ' Ολίμπυ,[5] να νικάτε,
ςα ςςέριαςυν να βάλετε το πλύςιον τιν Τρίαν[8]

1, 5, 6, 8. Τα αριθμυς κίτα ςα ςιμιόςις.

τι Πρίαμυ, κε άβλαβι ς' οςπὶτιαςυν να πάτε!
Για το χατιρ τ' Απόλονα, δόςτε κ' εμεν τιν κόριμ,
κ' επὰρτενε αντι ς' ατεν, ντο ένκαςας τα λίτρα!
Ε;τρέχτανε ι Αχει ςι γέρονος τα λόγια,
κ' ίπαν να δίγνε το κοριτς, να δέχκυνταν τα λίτρα.
Ατρίδις Αγαμέμνονας ς' χτο ραζις κ' εγέντον·
φοβέρτςεν, κακολόγεςεν κ' εδίεκςεν τον γέρον.
— Αλ' αδακες μ' ελέποςε γέροντα, ςα χαράβια,
νε τόρα κε νε ίςτερα. Απ εμπροςταμ να χάςε,
κι' ομυτ μ' εφτας ςα ςτέφανα κε ςι θευς τα ςκίπτρα!
Τιν κορ οπις κι δίγατεν, θέλατεν για τ' εμέναν.
Σ' Αργος ατεν θα φέρατεν, μακρα αςι γονέιςατς,
να έχατεν ςον αργαλιον, τιν νίχταν — ςο κρεβάτιμ.
Κι' ατὸρα έλα, πάςτρεπςον, τιν πςςις αν κ' επιδέβες.
Ετρόμακςεν ο γέροντας, εκόπεν ι καρδίατ,
οπις εκλόςτεν έφκερος κε το γιαλακρ επέρεν.
Μακρα πάι κι' απόμακρα, τ' Ατρίδας καταράτε,
κι' απο καρδίας προςεφχιν εφτάι ςον Απὸλον:
— Ακςομ' αργιροτόκςαρε, δικόπορε τι Χρὶςας,
τι Κίλας, τι πλυτόχομυς, τι Τένεδυ προςτάτι!
Ραζις αν ίςε ας εμεν, για το ναος ντο έχτ;α
κε ςο βομος[9] ντο έςπακςα, ντ' επίκα τα θιςίας[8],
φαρμακ πίςον για τ' Αχευς ντο έκςςιςα τα διάκρια!
Εκςεν τυ γέρυ τιν εφχιν ο φοβερον Απόλον
κ' εχπά;τεν αςον Ολιμπον θολος κε τζιλομένος.
Σ' ομίατ λάμπι το τοκςαρ, ςα μὲςατ ι φαρέτρα,
τςαρονπυλίζνε τ' άρματατ, τζακλίζνε τα τζιρὺτια,
κε ςο θιμόνατ ομιαζ μελανιαζμένον νίχτα.
Ερθεν, γονάτςεν αντιχρι ς' Αργίον τα χαράδια,
φαρμακερα επέτακςεν το τόκςονατ τζιρύτια.

8. 9. Κίτα ςιμιὸςις.

Πςοφιζ μυλάρια ςιν αρχιν, γοργόποδα ςςκιλία
Κε κλοςςκετ' ὶςτερα ς' ανθροπς· θερίζιατς ι χολέρα,
Κ' ι ζοντανι τ' αποθαμεντς να θάφνε κι προφτάνε.
Ενέα νιχτοίμερα θεριζ κε πάι ο χάρον,
ςα δεκ' απαν ςινέδριον καλι ο Αχιλέας,
με τι βυλιν το θεικον τ' αςπρόλενυς τι Ιρας
π' επόνεςεν τι Αχευς κε θελ ν' ελεφθερόνιατς.
Κι' αμον ντο έρθαν ολ μαζι εκάτςαν ςιν αράδαν,
ςκύτε ο γοργοπόδαρον κε λέγιατς Αχιλέας.
— Εναν ελπίδαν ίχαμε ς'οςπίτιατυν να κλόςκυν,
αςι πολέμυ το κακον όςι θ'ελεφθερύνταν.
Κι'ατόρα 'κςον τον πόλεμον θερίζμας κ'ι χολέρα.
Ελάτ'ας ςιβυλέφκυμες κανέναν ιερέαν,
για ανιχτιν αςι μαςτόρτς, πυ εκςιγυν τ'ονέρτα.
Λαςς τι θιμυ τ' Απόλονα ατος λέι τιν ετίαν.
Εφχας αν θελ, τακςίματα κε πλύςιον θιςίαν·
αλιματιὰρκα πρόατα, μαβρότριχα εγίδια
κε εκατόμβας, για να ςτεν' να πάβνε τον θιμόνατ,
κε το κακον να κρύι οπις ντο κέι κε αφανίζμας.
Ατα ίπεν, εκάτςεν κα, ςκύτε απαν ο Κάλχας·
τι μαςτορίον μάςτορας κ'εκςάκυςτον ο μάντις,[2]
Π'εκςερ ντο ιν, ντ'εγέντανε, ςο μέλον ντο θα γίνταν.
Μπρολάτες ατος τ' Αχευς εκςένκεν υς τιν Τρίαν,
με το ςοφον τιν τέχνινατ, τ' Απόλονα τα χάρτας.
Ερχίνεςεν να ομιλα, τ'ομάτιατ ςον Πιλίδιν.
Λέςμε να ςκύμε ν'ομιλο, αετς μι εν, Πιλίδι,
κε τι χολις τ' Απόλονα να λέγο τιν ετίαν;
Θα λέγατο, ορκίςτ' κε ςι εμεν ντο θα εφτάζμε
ντο πρεπ τιν ιπεράςπιςιν, αν κάπιος προζβάλμε.
Γιατι, ακύςτε, το ςοςτον αν λέγο, θα χολιάζο

2. Κίτα ςιμιόςις.

ίναν τρανον, κε για τατο φογύμε κε τρομάζο.
Εκσέρο πος κι τεριαζ εχτρον για να εφτάγο,
μικρος εγο κι' αδίνατος, τρανον κε βασιλέαν,[4]
πυ αν θ'αφτάι ιπομονιν, κι θα πιράζμε ατόρα,
για να πεδέβμε όπος θελ θ'εβρικ μινκιν κε όραν.
Ορκιστ, κε πέμε φανερα, θεας γενεμασέα,
θα βοιθάζμε, γιόκσα γιοκ, ς'αγίκα περιστάσις;
Ο Αχιλεφς, γι'απάντισιν, γιριζ κε λέι τον Κάλχαν.
— Ιντιαν θα λες ελέφθερα, κανίναν μι φοάςε!
Σ' Απόλονα το όνομαν, τιν χαρ'εςεν π'εδόκεν,
ορκίςκυμε· ενόςο ζο κ'εχ'ανιχτα τ'ομάτιαμ
απάνις ςςερ ντο κι θ'απλον ας Αχευς κανίνας,
ας εν κιας όλον ο τρανον, ας εν κε Αγαμέμνον!
Επέρεν θάρος κι'ανιχτα ομίλεςεν ο Κάλχας.
— Θιςίας ο Απόλονας κ'εθέλνεν κ'εκατόμβας.
Εθίμοςεν κ'εχόλοςεν, γιατι ο Αγαμέμνον
τον ιερέαν ίβριςεν, τιν κορ οπις κ'εδόκεν.
Γι'αφτο ςκλιρα επέδεπςεν κι'ακόμαν θα πεδέβμας,
όςπυ οπις κι ςτίλομε τιν κόριν ςι γονέιςατς,
κι ατον κεκςιλεόνομε με πλύςια θιςίας.
Ατα ίπεν κ'εκάτςεν κα ο γερομάντις Κάλχας.
Λανκεβ κε ςκύτε ςο ποδαρ ο ίρος Αγαμέμνον
μελανιαζμένος, ι χολι κέι άπςιμον απέςατ.
Τ'ομάτιατ ετςινάκςανε, επέρανε φοτίαν,
τον Κάλχαντα ζαροτερι, ιβριζ κε βλαςτιμάτον.
— Πρόςτικε, κακοχάπαρε! Αςο κςερον το στόμας
κανέναν λόγον χαιρλιν κ'εκςένκες υς ατόρα,
ι πςςις ίνε τα πςέματα κε τα διαβολάντας.
Κι'ατόρα πα γομόντς κε ςίρτς, κε καταπιθς τον κόζμον,
Απόλον πος εθίμοςεν κ'εκρέμςεν τι χολέραν,

4. Κιτα ςιμιόςις.

γιατι τι Χρίςι το κοριτς εγο οπις κ'εδόκα,
τα λίτρα, ντο επρότινεν, εγο ατα κ'εδέχτα!
Αέτς θέλο, θα έχατεν, χαναν ατεν κι δίγο,
γιατι απαν λογάζατεν κε αςιν Κλιτεμνίςτραν,
τι νόμιμον τι ςίζιγομ, πυ αναμένμε ς' Αργος!
Αν εν όμος βυλι θευ κε προςταγι τ' Απόλον,
ςα κιρυκατς θα ςτίλατεν, για το καλον τ'ολότις.
Εςιν πα όμος ς'ατινες τον τόπον ετιμάςτε
άλο κοριτς να δίτεμε. Κι πρεπ για ν'απομένο
μ' έφκερα ςςέρια, αρχιγος κε ς'όλτς απαν ο πρότον!
Σκυτ' ο Πιλίδις Αχιλεφς ςα λόγιατ απαντάτον.
— Αχόρταγε, να λέγοςε, ανύνιγε Ατρίδι!
Απόπυ να εδρίκνατο, κοριτς εςεν να δίγνε
ι Αχει ι τρανόκαρδι, αφυ κε εμιριάγαν
όλα ντο ίχαμε ςο ςςερ κι αςο ταλαν ντ'επέμναν,
κε κςαν να τοπλαέφκυνταν, αδίνατον εν πράγμαν!
Θευ αφυ εν θέλιμαν, δόςατς τιν Χριςιίδαν,
κ'εμις διπλα κε τρίδιπλα εςεν θ'εφχαριςτύμε,
αν βοιθύνε ι θει κε εδδοκα ο Δίας
κε τι Τροάδα; πέρομε το πλύςιον το βίον.
Σ'ατα αντίκρι απαντα ο άρχον Αγαμέμνον.
— Ατα άλτς δέβα πέατα, θεόμορφε Πιλίδι
κε άλτς τέρεν για να κομποντς, αγίκα 'γο κι' ακύο!
Τιν Βριςιίδας θελτς να έις κ'εγο τεμον να δίγο,
κε με τα ςςέρια έφκερα να ςτέκο κι' αναμένο;
Ακςον ντο λέγο, κι'αρχιγι κι'ολότι ας ακύγνε.
Εαν εςιν κι δίτεμε το δόρον, ντο τεριάζμε,
θα πέρατο κε με το ζορ, κίντιαν ςιφέρτςας πίςτε.
Αςα κορίτζια· τ' Εαντα, τεςον, για τ' Οδιςέα
θα πέρο τίναν θέλο 'γο, χορις να εροτόςας.
Αλα ατα ιν ιςτερνα να γίντανε δυλίας.
Ατόρα, ςο κιφαλ απαν καραβ ας αρματύτε.

Θιςίας βαλτ' ατυ απες, με το χοριτς εντάμαν
κε αρχιγον απανκεκα αςι ιρδυς ίναν·
Τον Εαν, τον Ιδομενεφ, ίτε τον Οδιςέαν,
ίτε εςεν, ανύνιγε κι' αςάγεφτ' Αχιλέα.
Τ' Απόλονα λαςς τριφερεν τα δόρα τιν καρδίαν
κε τιν χολέραν κρύι οπις κιαςο κακον γλιτόνμας.
Ζαροτερι ο Αχιλεφς, βραζ ο θιμος απέςατ.
— Αχ, πρόςτικε, ανέντροπε, χαραμοφάγε, κλέφτε!
Σα λόγιας πίος επορι να φτάι εμπιςτοςίνιαν,
κε τιν ςτρατίαν ν' αχλυθα, να θιςιαζ τιν πςςίνατ;
Ντὲ θάρεςες; Να πολεμο, έρθα τι τροαδίτας,
χορις κανέναν αφορμιν, χορις ςκοπον κ' ετίαν;
Ι Τρόες βὺδιαμ κ' έκλεπςαν κε νε κε αγελὰδιαμ!
Τιν γιν, τιν λιπαρόχομον, το πλὺςιον τιν Φθίαν,
χορίζνατο ας ατυνυς θαλάςας κε ραςςία,
κι' εγο κινα κι' αμίριαγα με τιν Τροάδαν κέχο.
Εςεν, τον αφιλότιμον εκλύθεςα κε έρθα,
να πολεμο για τιν τιμιν τεςον, τυ Μενελάυ,
ντ' επρὸζβαλεν κι' ατίμαςεν ο τροαδίτες Πάρις.
Ατα εςι κι λογαριαγς κε φοβερίγςμε κιόλα,
να περτς το δόρον, με το ζορ, ντ' εχὰρτςεμε ολότε.
Σα μάχας κε ςα κίνδινυς, ςα τέρτια, ςα ςκυτύρας
πάντα εγο εμπρολατο κε πάντα κινδινέβο!
Σα λάφιρα[7], ςο μίραγμαν εςι έις το προτίον
κι' αρπάις αςόλον το πολα κι αςὸλον το καλίον.
Εγο, ς' ολίγα ὲςτεργα κ' ελάλνα υς ατόρα.
Εφταν, κε άλο κ' εποςο, ιπομονιμ εςόθεν!
Θ' αφίνοςε απες ςι μες, θα πάγο ςιν πατρίδαμ
με τα χαράβιαμ, το ςτρατομ κε θα τερο το πόις
πος θα κερδιγς τον πόλεμον κε θα τιμας το ςόις!

7. Κίτα ςιμιὸςις.

Ασι χολίνατ το πολα λανκεδ κε ςκυτ' Ατρίδις
κι' ανὺνιγα κε άπρεπα προζβαλ τον Αχιλέαν.
— Πίος κρατίςε; δὲδα χαθ, κι θα παρακαλόςε!
Αλ Αχει ας ιν καλα, τ' εμα τα παλικάρια,
κι ο Ζεφς ο παντοδίναμον, τιναν εγο λατρέδο!
Ζατι εςεν νεριάςταςε, ν' ελέποςε κι θὲλο,
ντο έις αγίκον άςςκεμον πιςτιμ κε χαραχτίραν,
ντο αγαπας τα ςκὰνδαλα κ' ι πςςις ιν τα καβγάδας.
Κι' ατόρα, όραςυ καλι, κανίνας κι κρατίςε,
Κανις τ' εςον ανάνκιν κεςς, κε τςι παρακαλίςε;
Κε για να ςπαντς κι'άλο πολα, ν' εβγεντς αςα πετςίας,
αλ έναν κιαλ' ας λέγοςε κι ας κέετε ι καρδίας.
Οπος Απόλον ας εμεν αρπαζ τιν Χριςιίδαν,
αετς εγο πα αςεςεν θ' αρπάζο τιν Βριςίδαν,
τιν κορ τιν ςςιλεπλὺμιγον, με τα ρυδένια μάγλα.
Θα δὶκνο πόςον χαμελα εδρίυζν' ας εμέναν
εςι κε ολ, πυ με τεμεν παςςκίζνε να μετρίυν.
Επέρεν δρύλαν Αχιλεφς, εκάεν, εμανίεν.
Κι κςερ, ντο πρεπ για να εφτάι, ςα δίχυτα εβρέθεν.
Σι Αγαμέμνυ να καρφον το ςτίθος τι ςπαθέαν,
γιὸκςα ν' εφτάι ιπομονιν, να μι εβγαλ λαλίαν;
Κ' εκι πυ έτιμος θα ςιρ αςο θεκαρ τιν κάμαν,
ι κορ ι μεγαλόχαρι επρόφταςεν, τυ Δία
ι Αθινα, κε ςίριατον αςα κςανθα μαλία.
Σ' ατόναν μὸνον ορατι, ι αλ ατεν κ' ελέπνε.
Εςςάςςεπςεν, κλόςτεν οπις, τερι ο Αχιλέας.
Οπίςατ ςτεκ ι Αθινα, ι γαλανοματύςα,
θεα τρανι κ' εκςάκυςτι, τυ Δία θιαγατέρα.
— Θεα, ὺτο εν το έτιον κι' απαν ι γις κατὶδες;
Γιαμ έρθες το κακον ν' ελεπς ντ' επίκεμ' Αγαμέμνον;
Λέγατο, κ' ίμε δὲδεος θα γὶνετε ντο λέγο
ατος μ' ατα τα μιαλατ άςςκεμον έχι τέλος.

Γιριζ ι μεγαλόχαρι κε λέι τον Αχιλέαν.
— Για να πραίνο τι χολις, απαν ιγις κατίβα,
αποσταλμέντςα τι θεας, τ' αςπρόλενυς τι Ιρας,
πυ αγαπα εςεν κιατον κε διχ ενδιαφέρον
κε για τι διονόνεςυν εκςίςυ το ςιφέρον.
Ελα ατόρα, ι χολις ας ςτέκι κατα μέρος,
βάλεν τιν κάμαν ςο θεκαρ κε ντόςατον με λόγια,
κι' άκςον εγο ντο λέγοςε κε ντο θα γίνταν τάζο.
Κερος θα έρτε κε πικρα ολ θα μετανούνε,
θα τρέχνε, θ' αραέβνεςε κε θα παρακαλύνε.
Ας εν τι Ιρας το χατιρ, αςεν τ' εμον αγάπι!
Πράινον τόρα το θιμος, ντο λέγομεςε πίςον.
Σ' ατεν ο φτεροπόδαρον γιριζ λὲι ο Πιλίδις.
— Κιαν βραζ απέςιμ ο θιμον κ' ι κάρδιαμ καφυρίζι
ςα λόγιας, πρεπ ακρόαςιν εγο, θεα, να δίγο.
Ιπεν, κι' οπις κςαν ςο θεκαρ τιν κάμανατ εςένκεν.
Ι Αθινα επέτακςεν, ςον Ολιμπον εκςέβεν,
με ταλτς εκάτςεν τι θευς, ςι Δία τα παλάτια.
Ο Αχιλεφς εργίνεςεν κε λόγια μεςιμάρια
ς' Ατρίδι τα φιλόχαρδα καρφον απέναν έναν.
— Ι ςςκιλ π' έλικςαν το κατςις, μεθίςτακα, χαμένε,
Σα μάχας λαγοτζίκαρε, ζαλυμ κε φοβετζέα!
Σον πόλεμον πάντα οπις, τςυπὺςε ςα τριπία,
ςι λάφιρυ το μίριαγμίαν αςολτς εμπρος κε πρότος.
Πιντς τυ λαυ τα έματα, χαιβὰνια γιατι έβρες,
Αγυρτς αν ίςςες εμπροςτας, το ςίμερον ιμέρας
το ιςτερνον θα έτονε, καλα ας εκςερτς, Ατρίδι!
Λέγοςε λόγον ςοβαρον, τρανον εφτάγο όρκον.
Νε, μα το ςκίπτρον, ντο κρατο· ατο άλο νε φίλα
κε νε κυμύςςια θα εβγαλ· εκόπεν, εγλυπίεν.
Σα ςςέριατυν ι βαςιλις κρατύνατο κι' αρχόντι,
ςίνεδρι όνταν κάθυνταν κε λεν κι' αποφαςίζνε.

Σ' ατο ομνίγο κε εγο, τρανον εφτάγο όρκον!
Ανεν ποτε κ' ι Αχει θα έχνε τιν ανάνκιμ,
όνταν αμον θερνυ κοκιν ο Εκτορας θερίζιατς,
βοίθιαν κσὰι μι αναμεντς, Ατρίδι ας εμέναν,
για το τρανον το λάθοςις, ντ' επρόζβαλεζμ' ατόρα.
Ιπεν, έςκοςεν κ' έςιρεν τ' ολόχριςυν το ςκίπτρον,
κι ατος εκάτςεν πλανκεκα, μακρα αςιν ολότιν.
Ας ατυνυς κε ίςτερα ςκυτ' ομιλα ο Νέςτορ·
αςπρόμαλος κε αςπρογεντς, τυ λόγυ καταθέτες.
Το μελ τρεςς αςο ςτόμανατ κε γνοςτικα τα λόγιατ,
πολα ίδεν κ' επέραςεν ςο μάκρος τι ζοίςατ.
Ερχίνεςεν να ομιλα, εςςίτοςαν τ' οτία·
ατον ακύγνε όλιατυν, ατον ολ αφυκρύνταν.
— Ναιλι εμας, τρανον κακον τιν Αχείαν έβρεν!
Ο Πρίαμον, ι γενεατ, κε ολ' ι τροαδίτε
χαραν τρανον θα ςςέρυνταν, αν τίχι κε μαθάνε
το ρεζιλυκ το ςιμερνον κε το ςειρ ντ' εγέμες.
Ακύςτε ντο θα λέγο ςας, ντόςτε οτιν ςα λόγιαμ!
τ' ινος διπλὰζο, τ' αλυνυ τριπλάζο γο τα χρόνια,
κε παλικάρια έτιχα πολα αςεςας καλίον,
πυ ολ το λόγομ έκυαν, ντο έλεγατς επίναν.
Ει, πύςε, μάβρε Δρίαντα, Πιρίθεε, Κενέα.
Εκςάδιε, Πολὶθιμε κ' εκςάκυςτε Θιςέα!
Ντ' ανθροπ έςαν, ντο γίγαντι κε ντ' άγνα παλικάρια!
Με γὶγαντας πολέμαναν κε μ' άγρια θερία,
κι' αντριομένι έβγεναν κε πάντα με προτία.
Αρ με αγικς ίχα εγο αγάπιν κε φιλίαν,
κε ολ εμεν ετίμαναν κ' ιπόλιπςιν επίναν.
Ελάτε ακύςτε με κ' εςιν, ντο λέγοςαςε πίςτε.
Αφςατον εςι το κοριτς, μι πέρτςατο με βίαν,
αφυ για τιν ανδρίανατ επέρενατεν δόρον.
Πιλίδι, μι προςβαλτς κ' εςι τρανον κε βαςιλέαν[4],

---

4. Κὶτα ςιμιόςις.

ασι θευς χάριν πυ εςς δόκςαν κε μεγαλία.
Τρανον αν ίςε παλιναρ, θεα κιαν εν ι μάνας,
Ατρίδις εν κιάλο τρανος, πυ πλέιγς εκςυςιάζι
Ατρίδι, νίκα τι χολις κε μ' ανας παλτς κε τάλο·
ντο εν ς' εςεν ο Αχιλεφς βοίθια μεγάλον,
ςον πόλεμον, ςα κίνδινυς κε ςα απςέα μάχας.
Σκύτε, ςο γέρον απαντα ο βαςιλεφς Ατρίδις.
— Καλα λες, γέρο, γνοςτικα κε έμορφα τα λόγιας!
Αμα ατον ελέπςατον; με το κοντον το νύνατ,
ας ολτς απαν θελ για να ςτεκ κε ολτς ατος ν' ορίζι.
Κε ι θει αν δίναμιν δόκανατον κε χάρτα,
κ' ίπανατον κε να προζβαλ ς' ατον απαν πυ ςτέκνε.
Στραβοτερι ο Αχιλεφς, λέι τ' ιςτερνον το λόγον.
— Πρόςτικος να εν τὸνομαμ κε φοβετζέας λάγος,
εαν ς' εςα τα προςταγας εγο κιφαλ θα κλίνο!
Αλτς δέβα πρόςτακςον εςι κε μάτςον, ντο ν' εφτάγνε,
εγο κι λογαριάζοςε κε τιν ανὰνκις κ' έχο!
Ακςον ντο λέγοςε εγο κ' ι αλ πα ας ακύγνε.
Για το κοριτς καβγαν εγο ςκοπον κέχο ν' εφτάγο.
Εδόκετεματεν εςιν, εςιν πα 'τεν επάρτε.
Σ' εμον όμος το δίον κες, ντο έχο ςο καράβιμ
κανίςεςυν αν πλιςιαζ κε για απλον το ςςέρνατ
ατότε, λέγατ' ανιχτα, θα κολιμπα το έμαν,
νιφάδες θα ςςιορέφκυνταν, πεδία θ' ορφανίυν.
Λετς ατιν εμάλοςαν κ' ι ςίνοδος ελίεν,
κι' Αργίι ςα καράβιατυν ο κάθε ις επίγεν.
Εχπάςτεν, πάι κι' ο Αχιλεφς με τον Μενιτιάδιν
κε με τι άλυς τι ςιντροφς θλιμένος, φυρκιζμένος.
Ι Αχει ςι θάλαςαν γοργόφτερον καράβιν
έςιραν, με τιν προςταγιν τυ άρχοντα Ατρίδι.
Τιν Χριςιίδαν εκιαπες, θίματα, εκατόμβιν
κε κοπιλατς ίκος νοματς, εςένκαν, κι' Οδιςέας

μιζότερος απάνατυν. Εχπάσταν κε θα πάγνε.
Φισα αέρας ύριος, φυςκόνε τα πανία,
άμον τζιρυτ πάι το καραβ κε τρίζνε τα ςςκινία.
Απαδαμερ το ςτράτεμαν νιχυ τριχυ επλίσταν,
επίκαν τιν εφχὶνατυν, έςπακςαν τα θιςίας,
τα κρέατα εςύβλικςαν, πεδεκςςιαζμένα πςένε,
κ' ι μίρια 'ντάμαν κε καπνος ςον υρανον εβγένε.
Ατα ςο ςτάμαν γίνυνταν. Εκς άλυ Αγαμὲμνον
τιν πίκανατ πα κι' ανας παλ κε ςτιλ τ' ιπαςπιςτάςατ,
ας Αχιλέα τιν ςκινιν να πάγνε κε να φέρνε
Τιν κόριν τιν ρυδόμαγλον, τιν έμορφον Βριςίδαν.
Κιαν ζυκακεβ ο Αχιλεφς, κι' αντίςταςιν εφτὰι,
θα πάι ατος με το ςτρατον, θα πὲριατεν με βίαν.
Αγίκον δόκεν προςταγιν ατιντς ο Αγαμέμνον,
κ' ιπαςπιςτε τιν προςταγιν πάγνε να εκτελύνε.
Περίλιπι κε ςςαςςεμεν το θαλαςακρ επέραν,
έρθανε κ' εταγιὰνεπςαν ςι Αχιλεφ το ςτάμαν.
Ατος ςι καραβι το γιαν καθύταν λιπεμένος,
κι' απο μακρα 'μα ίδενατς, εγρίκςεν τιν ετίαν.
Εκιν εκοντοςτάθανε, ατόναν αναμένε,
να λέγνε, γιατι έρθανε εντρέπυνταν, διλένε.
Καλοςορίζιατς Αχιλεφς, αρχιζ τιν ομιλίαν.
— Καλοςορίςτε κίρικες τυ Δία κε τ' Ατρίδι,
πυ έρθετε να πέρετε τ' εμον τι Βριςίδαν.
Τιν κόριν δόςατς, Πάτροκλε, κε ςο καλον ας πάγνε.
Μάρτιρας όμος τι θευς καλο κε τι ανθρὸπυς.
Μάρτιρας για τον άτιμον, τον πρόςτιχον Ατρίδιν
καλο κε τι ιπαςπιςτας, ςα λὸγια ντο θα λέγο.
Θάρτε κερος τι Αχευς ι Τρόες θα γριλέβνε
Κε βοιθον θα χρέςςκετε εμέναν ο Ατρίδις.
Ορκίςκυμε, βοίθιαν ατον ντο κι θα δίγο,
κιαν θα ριμάετ' ο ςτρατον, κιολ Αχει κιαν χάνταν.

Ο Πάτροκλον τρεςς εκτελα τιν προςταγιν τι φίλιατ·
αςιν ςκινιν απες εβγαλ τιν έμορφον Βριςίδαν,
κε δίατεν τ' ιπαςπιςτας, να παν ςον Αγαμέμνον.
Εχπάςτανε, παι κ' ι κυτζι με τατυνυς, θλιμέντςα.
Σταλαφαριζ ο Αχιλεφς, χορίετ' αςι φίλτςατ,
κε πάι κε κάθετε μακρα ςο θαλαςακρ μονάχος.
Τερι το μαβροπέλαγον, κε ςίτια τρεχ τα δάκριατ,
τι μάνανατ ςιτιαμλαεβ, τ' Οκεανυ τιν κόριν.
— Λιγόζοον επίκες με, θεα εςι κε μάναμ!
Κι' ο Ζεφς ο αςτραπόβροντον, Ολίμπιον ο Δίας
τ' εμα τ' ολίγα να γλικεν ετέριαζεν τ' ιμέρας!
Αντι ς' ατο ι τίχιμ ιν πίκρας κε προζβολάντας,
ντο κεν τρόπος να ςίρκυνταν, ντο κιν να ιποφέρκυν.
Κλέι κε παραπονίετε, ακύγιατον ι μάνατ,
πυ με τον κίρνατς κάθυτον ςι πέλαγυ τα βάθια.
Αςα νερα τα γαλανα εκςέβεν, αμον δίςα,
ς' ακρόγιαλον επρόφταςεν, ςυμόνι το πεδίνατς
Φιλίατον, χαιδέβιατον, ςίτια ςπονκιζ τα δάκριατς,
κε ερωτα κε ερομα τα πόνυς κε τα τιάρτιατ.
— Ντ' έπαθες πέμε το πυλιμ ντο κλες κι' αναςτενάζις
πέατο ας εκςέρατο κ' εγο ι μαβρομάνας.
Βαριςτεναζ, ςιτ' απαντα, ο γιόςατς Αχιλέας.
— Ας λέγοςατ' αςιν αρχιν, κρίςον εςι, μανίτςα!
Επέραμε με πόλεμον, τιν πολιτίαν Θίβαν,
τα λάφιρα μυν, ο καθις, εςένκαμε ςι μέςεν,
κ' ι προεςτι πρεπύμενα, εμίριακςανε όλια,
κι' αςολυνυς τιν έμορφον εδόκαν τον Ατρίδιν.
Ο κίρτςατς έρθεν ίςτερα ς' αχαικον το ςτάμαν,
κ' επρότινεν χριςαφ κι' αςιμ ν' ελεφθερον τιν κόριν.
Τ' Απόλονα τα ςτέφανα με το χριςον το ςκίπτρον
εκρὰνεν, κε τι Αχευς πολα επαρακάλνεν,
κι' αςόλον πολα τι τρανυς, τι δὶο τι Ατρίδας.

Ι Αχει εςτρέχτανε ςι γέρονος τα λόγια,
κ' ίπαν να δίγνε το κοριτς, να δέχκυνταν τα λίτρα.
Ατρίδις Αγαμέμνονας ραζις ς' ατο κ' εγέντον,
φοβέρτςεν, κακολόγεςεν κ' εδίεκςεν το γέρον.
Ο Χρίςις τα παράπονατ εκλάφτεν ςον Απόλον,
κι' ακρόαςιν πα ο θεον εδόκεν ςιν εφχίνατ.
Σο ςτράτεμαν ανάμεςα εκρέμςεν τι χολέραν,
κ' ι ζοντανι τ' αποθαμεντς να θάφνε κι προφτάνε.
Το δρόμον τι γλιτομονις εμάτςεμας ο Κάλχας,
κ' εγο πρότος επίζμοςα το θέλιμαν ν' εφτάμε
τ' Απόλονα τι φοτινυ, για να ελεφθερύμες.
Εθίμοςεν, επίζμοςεν Ατρίδις Αγαμέμνον,
ς' εμεν απαν το πàθοςατ κε όλεν το κακόνατ.
Τιν Χριςιίδαν έςτιλεν ςον κίρνατς μ' εκατόμβας
κε ςτιλ κε περ αντι ς' ατεν τ' εμον τιν Βριςιίδαν,
τίναν εδόκεμ' ο λαος, μιςτον για τιν ανδρίαμ.
Ατόρα, μάνα πρòφταςον κε το πεδις βοίθα,
τ' άμιρον το κακότιχον! Τον Δίαν δέβα έβρια,
τινος καρδίαν έχτιςες με έργα κε με λόγια.
Μικρον ντας έμυνα πεδιν, àκυα, εκυρφέφκυς,
πος απο κίνδινον τρανον εγλίτοςες τον Δίαν,
ολ ι θει: ι Αθινα, ο Ποςιδον, ι Ιρα,
ατον òνταν θα έδεναν. Τιν γιν, πιγιν επίγες,
ένκες τον Εκατόνχιρον, τον γìγαν, το θερίον,
περάςπιςιν για να εφτàι τον Δίαν, τον Κρονìον.
Ετρόμακςαν αλ' ι θει, με τα ςοντα φογέθαν
κι άλο να δεν' κ' επόρεςαν τον Νεφελιγερέταν.
Ατα όλια θα λέςατον, κε με παρακαλίας
θα φτάςατον βοίθιαν να δι τι τροαδίτας,
για να νικυν τι Αχευς, να ρυζ μικρος Ατρίδις,
για να γρικα το λάθοςατ, το φτέκςιμον ντ' επίκεν,
κ' εμεν το όπος έπρεπεν να εκτιμα κ' εγρίκςεν.

Σ' ατα ι Θέτις απαντα, σίτια τρέχνε τα διάκριατς.
— Πυλιμ, γιαβριμ, ντ' επίνασε, ντ' εφέρνασε σον κόζμον!
Κ' έφτανεν, ντο λιγόζοον τ' εσον έτον ι Μίρα,
τ' ολίγα τα ιμέρασις, ατα πα φαρμακόνε
ι τυσσιμαν ι άσπλαχνι κι' ασολτς πολα Ατρίδις!
Για τιν αγάπις το πολα, σον Ολιμπον θ' εβγένο,
θα κλέο, θα παρακαλο τον φοβερον τον Δίαν,
το θέλιμας να γίνετε, πυλόπομ, θα πασσκίζο,
εκιν, εσεν π' εκλέντσανε, εκιντς για να κλενίζο.
Εσι τιν πίκας μι' ανασπαλτς, ας' Αχευς μακρα στα,
σα σίνοδυς μέρος μι περτς κε μίτε κε σα μάχας.
Ο Ζεφς ατόρα μισαφιρτς, με τι θευς εντάμαν
ς' εθίοπας εβρίετε, ς' οκεανυ τιν άκραν.
Σα δόδεκα, θα κλόσσκετε ς' Ολίμπυ τα παλάτια,
κι' ατότε πάγο βρίκατον κε λέγατον τα τέρτιαμ.
Θα κλέγο, θα παρακαλο, σα γόνατατ θα ρύζο,
να κλόθατον σο μέροσιμ, τρανα ελπίδας έχο.
Ιπεν, κε συ οκεανυ επάτεπσεν τα βάθι.
Ο Αχιλεφς κλέι κι' ανασιρ, θιμάτε τιν Βρισίδαν,
τιν προζβολιν κε τ' όνιδος, ντο ίδεν ας' Ατρίδας.
Σ' αφτο το αναμετακσι σιν Χρίσιν Οδισέας
επρόφτασεν με το καραβ κε ένκεν τ' αργαμάδες.
Σον λιμεόναν έρακσαν, ετίλτσαν τα πανία,
κατίβασανε το τιρεκ, εδέσταν τα σσκινία.
Τιν Χρισιίδαν κσένκανε, κσένκανε τα θισίας,
εκσέβεν κε ο Οδισεφς κ' ι κοπιλατ εντάμαν.
Τιν Χρισιίδαν περ κε πάι σον κίρνατς Οδισέας,
σα σσέριατ παραδίατεν κε λέι αφτα τα λόγια.
— Χρίσι, εκ μέρυς έρχομε τι βασιλέα Ατρίδι,
τιν κόρις για να δίγοσε, φέρο κε εκατόμβιν
για τον θεον Απόλονα, εσι τιναν λατρέβις.
Επάρτε όλια, σπάκστιατα κε πίστιατα θισίαν

κε λαςς εκςιλεόνομε τ' Απόλον τιν καρδίαν,
κι' άνεςιν δίμας ενανκςάι κι' αςο κακον γλιτόν-μας.
Δέι, κε ςα ςςέρια παραδι τι γέροντος τιν κόριν.
Ανθροπ τι Χρίςι ςο βομον εμάζεπςαν τα ζόα,
εςςερονίφταν όλιατυν, εράντςαν υλοχίτας,
κι' ο Χρίςις για τι Αχευς εφχέθεν ςον Απόλον,
απλόνοντας ςον ορανον ςον ιπςιλον τα ςςέριατ.
— Ακςομ' αργιροτόκςαρε, δικόπορε τι Χρίςας,
τι Κίλας τι πλυτόχομυς, τι Τένεδυ προςτάτι!
Εκςεςμε, κε τι Αχευς επέδεπςες βαρέα!
Παράκλιςιν εφτάγοςε κι' ατόρα 'πο καρδίας·
Ελέιςον τι Αχευς, οπις ντος τι χολέραν!
Τυ ιερέατ τιν εφχίν ακύγιατο Απόλον,
κι' άνεςιν δι τ' αρόςτιας κι' αςο κακον γλιτόνιατς.
Επροςεφχέθαν όλιατυν, εράντςαν υλοχίτας,
ςπάζνε τα ζα, εγδèρνατα, χορίζνε τα μερία,
τιλίζνατα αλίματα κε πςένε ςι φοτίαν.
Σίτια τςιρίζν' κε ςκυτυλιζν' ραντίζιατα ο Χρίςις
μ' ολόμαβρον, ςςιρον κραςιν. Σο γιάνατ παλικάρια
κλόθιατα με πεμπτόβολα, απαν αφκα να κέυν.
Εκάαν κε ι κνίςατυν ςον υρανον εκςέβεν.
Ιςτερα εκατέκοπςαν τ' επίλιπον το κρέας,
μαςτοριακα ετίζεπςαν ςα ςύβλας τα κομàτια,
κε ςι φοτίαν έπςεςαν, όςπυ να εκοκίντςαν.
Ετίμαςαν απαν ςι χλόι, αδα κι' ακι τραπέζια,
κ' έφαγαν κ' έπαν ο καθις, όςον ντο ςιρ ι πςςίατ.
Αςο φαγιν κε ίςτερα ερχίνεςαν τραγόδια
κ' ενκόμια για τον θεον κε ίμνυς για να πςάλνε.
Κι' Απόλον, αςον Ολιμπον, εφχάριςτα ακύγιατς.
Ο ίλεν εβαςίλεπςεν, ερύκςεν ι ςκοτία,
έςοςεν κε το φαγοποτ, ερύκςαν κ' εκιμέθαν.
Σο χàραγμαν τ' ανατολις ολ ςο ποδαρ εβρέθαν,

εςέβαν ςο καράβνατυν, ςο στάμαν ετιμάγαν.
Ετίκεπςανε το τιρεκ, απλόνε τα πανία.
Φιςα αέρας όριος, περ δρόμον το καράβιν,
ςςκιζ τα πελάγι κε διαβεν κε τα νερα αφρίζνε.
Αγλίγορα επρόφταςαν ς' αχαικον το στάμαν,
εκςέβαν εκς κε ο καθις ςο μέροςατ επίγεν.
Στενοχορέφκετ' Αχιλεφς, σταλαφαριζ ι πςςίατ,
κι πάι ςα ςινεδρίαςις, μέρος κι περ ςα μάχας.
Τα δόδεκα νιχτόμερα επέραςαν. Εκλόσταν
ολ ι θει ςον Ολιμπον, εντάμαν με τον Δίαν.
Ι Θέτιδα κ' ενέςπαλεν το τάγμαν τι πεδίατς,
αςι πελάγυ ανιβεν τ' αμέτρετα τα βάθι,
ςςκιζ τα νερα κε ιπςιλα ςον Ολιμπον εβγένι,
μακρα εβρικ αςι θευς ολόμονον τον Δίαν,
ςα γόνατατ τιλίετε, ςκαλον παρακαλίας.
— Δία πατέρα, αςεμον τον πρόσοπον αν ίδες
μικρον καλον με έργατα κε ίτε κε με λόγια,
επέβγαλτο κε πέδεπςον τον βαςιλέα Ατρίδιν,
π' επρόζβαλεν κι' ατίμαςεν τεμον τον Αχιλέαν,
τον γιομ τον ολιγόζοον, το άτιχον το ςπλάχνομ!
Ο Αγαμέμνον, με το ζορ, επέρεν αςα ςςέριατ,
τιν κορ, τιναν ι Αχει δόρον ατον εδόκαν!
Δία μεγαλοδίναμε, εβδόκιςον ι Τρόες
να διναμόνε, τ' Αχευς ςα μάχας να νικύνε,
κε τι πεδιμ το μεκατιρ ατότες ν' εγρικύνε!
Ο Ζεφς ακύι, απάντιςιν κι δίατεν ςα λόγιατς
κε νυνιγμένος κάθετε, τ' οφρίδιατ τζιλομένα.
Καλόςπινκςεν ι Θέτιδα με τ' άςπρα τα βραςςιόνας
τα γόνατατ, κ' ερχίνεςεν κςανα παρακαλίας.
— Πίςον ιςςμαρ κε τάκςομε πος θ' εκτελας τον πόθομ,
για πέμε όχι, ν' εγρικο, καλα να βεβεύμε
ας ολτς εγο καθενκελα αςι θευς ντο ίμε.

Ο Ζεφς ο αςτραπόϐροντον με πόνον απαντάτεν.
— Αχ, νέπριςα, φαρμακερα ςιτιάμια κι' ονιδ'ας
έχο ν' ακύο άπιρα κςαν αςεμον τιν Ιραν!
Χορις ατο πα ίςιχον έναν ςτιγμιν κι' αφίνμε,
ντο βοιθο ςον πόλεμον τι τρόας ονιδίζμε!
Εςι ςκυ δέϐα ςο καλος, ι Ιρα μι νοίγςε,
κε λόγον εγο δίγοςε το θέλιμας ν' εφτάγο,
κε με τ' ιςςμαρ τι κεφαλιμ τον λόγομ ϐεϐεόνο.
Τ' ιςςμαρ ατο εν γιατεμεν ϐεϐέοςι κε όρκος
ντο ίπα πος θα εκτελο, ντο έτακςα θα δίγο.
Κε το κιφάλνατ έςιχςεν, κατίβαςεν τ' οφρίδιατ.
Ταραςςιγμένον θάλαςα, κιμάτςαν τα μαλίατ
κ' ετρόμακςεν όλον ι γι κι' ο Ολιμπον εςίεν.
Ιπανε, εςιφό-εςαν εντάμαν κ' εχορίγαν.
Ι Θέτιδα κλόςτεν οπις, ςι θάλαςας τα ϐάθι,
κι' ο Δίας ςα ανάκτορα, πυ ι θει προςμένε.
Ελάνκεπςαν ολ ςο ποδαρ, ςιν απαντίνατ ςκύνταν,
κι' ατος βαρις κε ςοϐαρος, ςο θρόνονατ εκάτςεν.
Ι Ιρα, αςιν όπςινατ διαμιας εγρίκςεν,
πος έκλοςεν τα μιαλατ ι αναράιδα Θέτι,
αφράτι κι' αςπροπόδαρος τ' Οκεανυ ι κόρι.
Με πόνον ονιδίζιατον με κάκιταν, με πάθος.
— Νε πονιρε, αςι θευς κςαν' τς' έλαχςεν τι γνόμις;
Μακρα ας ολτς, παράμερα κριφα κε ςα κεςςάδας,
χτιγς κε γυρεφς ςα μιςτικα τι κιφαλις δυλίας
χορις εμεν να εροτας, τα ςχέδιας να λες με.
Κε ο πατέρας τον θεον κε όλον τον ανθρόπον
γιριζ τιν Ιραν απαντα με λόγια θιμομένα.
— Μι θελτς όλα ντ' εκςέρο γο να λέγοςατα, Ιρα,
κι ας ίςε κε ο ςίντροφομ, ας ίςε κ' ι γινέκαμ.
Ντο ίνε για να λέχκυνταν, ντο ιν για ν' ακυςκύνταν,
εςι μαθαντς κε ίςτερα αλ ι θει τ' Ολίμπυ.

Κε ότι κ' εμπιςτέφκυμε ας̧ι θευς κανίναν,
τιν πςς̧ις ν'εбγαλτς πα μεθαρις πος θα μαθαντς καμίαν.
Κλεμέντς̧α δι απάντις̧ιν ι μαбρομάτα Ιρα.
— Πολίδοκς̧ε, τυ Κρόνυ γιε, νυνιγς ατα ντο ίπες;
Κε ποτ' εβίας̧α κ'εγο ν'ακύγο να μαθάνο
τες̧α ταπες, τα μις̧τικα; Ι μάρς̧α ιπομένο,
ς̧ο λέζμε γίνυμε ραζις, καμίαν κι πιζμόνο.
Ομος πολα το ς̧ιμερνον ανις̧ιχαμ'ο τρόπος,
τα κριφοπυςς̧τιρίγματας με τιν νεράιδαν Θέτιν!
Ιδατεν πος τα γόνατας ς̧πιχτα, ς̧πιχτα νκαλιάς̧τεν,
κ'ι κάρδιαμ ες̧ιντρόμακς̧εν! Φογὺμ', ας̧ο χατίρνατς,
ς̧ι Αχείον το κιφαλ τρανον κακον θα έρτε!
Σ'ατα τα λόγια με χολιν γιριζ κε λέι ο Δίας.
— Παντ' αποπίς̧ιμ κλόςς̧κες̧ε, πάντα κατας̧κοπέφς̧με,
νε πονιρι, κε κ'εγρικας ες̧ι ες̧εν ντο бλάφτις;
Ιχραχ αετς εφτάγος̧ε κε ρύις ας̧ιν καρδίαμ.
Κε κ' εγρικας, τ'ερεθιζμυμ πος γίνες̧ε ετία.
Τιν διαρμενίαμ αν ακυς, ς̧ον τόπος κάθκα τύλα,
κε μ' ερεθίγς̧με παραπαν! Ατότε κι ς̧ιφτάνε
ολ ι θει бοίθιαν ες̧εν για να εφτάγνε.
Ετρόμακς̧αν ολ ι θει, ες̧ύφρος̧εν ι Ιρα,
βαρίκαρδος ετύλος̧εν κε λαχυςς̧ιν κ'εκς̧ένκεν.
Εςτίμνος̧ανε ι θει κ' εκς̧έρνε ντο να φτάγνε,
κε μοναχα ο Ιφες̧τον, ο πρότον ο τεχνίτες,
ομίλες̧εν, ς̧ίτια τερι ς̧ι μάνανατ μερέαν.
—Αιλι εμας! Αχα πελιαν, κι' αχα τιριανις̧ίας!
για να ταбίζνε ι θει γι'ανθρὸπινα δυλίας,
να ς̧κύτε ις̧ιχίαμυν, κε το γυρζυλ ντο τρόμε,
να μι πιαν απὰνεμυν! Ες̧εν λέγο μιτέρα!
κ'ες̧ι πα εγρικάς̧ατο! Αφς τύλα τον πατέραν,
πιάνιατονε το πις̧τιμ κι'απαν αφκα εφτάιμας!
Ντο εν χος̧ς̧ παντοδίναμος ελέπομ' εγρικύμε;

Επαρτον, μάνα, με καλον, με το γλικιν τι γλόςαν,
λαςς ιμερύτε, τριφερεν, κε πάδι ο θιμόςατ.
Ιπεν, κε διαμαντόχριςον ποτιρ απλον ατέναν,
κε λέατεν λαλαςςεφτα κε με τι μαςχαρίαν.
— Ιπομυνι, μανίτςα μυ, ατο εν ντο ςιφέρτςε,
ανκεν θα κοπανίζνεςε κε τςι θα γυρταρέφςε;
Εγ' άλο κι ταράγυμε δοίθιαν κ'εφτάγο!
Ντο ίδα κε ντο έπαθα καμίαν κι'αναςπάλο!
Μίαν ονταν ετόλμεςα αντίκριατ ν'εδγένο,
ν' εφτάγος' ιπεράςπιςιν, ντο έςιρα, ντο ίδα.
Αςο ποδαρ επίαςεν κι ας Ολιμπυ τα ίπςι
ςιν γιν εκατρακίλτςεμε ο πιςτιμλις ο κίριμ!
Ολίμερα κρεμίγυμυν κε ις' απαν ςο βράδον,
κοτςος κε μεςοςκότοτος, ερυκς' απαν ςι Λίμνον!
Σα λογικαμ, ςπολάτι τυς, ένκαν εμεν ι Σίντες!
Ακύγιατον, χαμογελα αςπρόλενος ι Ιρα,
κε το ποτιρ απλον κε περ ας ατυνυ τα ςςέρα.
Πεδεκςςιαζμένα, νόςτιμα, Ιφεςτον τα ποτίρια
γομον, κεραζ ολτς τι θευς το θεικον το νέκταρ.
Πίνε, έρθεν το κέιφνατυν, γριλέφκυν αςα γέλτα,
όνταν τερυν τον Ιφεςτον, αςον χριςον κρατίραν,
ςίτια κοτςιζ, ςίτια λαχμαζ, να κοβαλι το νέκταρ.
Οζνα εδράδινεν καλα κε έδιςεν ο ίλεν
εκράτεςεν το φαγοποτ κ'ι νεκταροποςία.
Μαςτοριακα Απόλονας εκρύνεν τιν κιθάραν
κι' ολόγλικα κε λιγερα τραγόδνανε ι Μύςες.
Κι' αφυ εδράδινεν καλα κ'ετζόκεπςεν ι νίχτα,
καθέναςατυν άθελα εκλόςτεν ςο παλάτνατ,
ντο έχτςενατον Ιφεςτον, ο πρότον ο τεχνίτες.
Ο Ζεφς πα πάι ς'ανάκτορα, κςαπλύτε ςο κρεβάτνατ,
κε δίπλατ' ι αςπρόλενος, ι μαδρομάτα Ιρα.

ΣΙΜΙΟΣΙΣ

1) Θ ε α. Ι θεα, τίναν αναφερ ο Ομιρον ςιν αρχιν τι „Ιλιάδας" εν ι μύςα Καλιόπι. Ι μύςες έςαν ενέα. Ι Κλιο μύςα τι ιςτορίας, ι Εφτέρπι τι μυςικις, ι Θαλία τι κομοδίας, ι Μελπομένι τι τραγοδίας, (δράμα) ι Τερπςιχόρι τυ χορυ, ι Ερατο τι ελεγιακις πίιςις, ι Πολίμνια τι λιρικις πίιςις, ι Υρανία τι αςτρονομίας κε ι Καλιόπι τι επικις κε ιροικις πίιςις. Ι μύςες έςαν θιαγατέρες τυ Δία κε τις Μνιμοςίνις κε κατικίανατυν ίχαν τα βυνα τι Ελάδας· τον Παρναςον, τον Πίνδον, τον Ελικόνα. Αρχιγον κε οδιγόνατυν ι μύςες ίχαν τον Απόλονα.

Ι αρχέι Ελινες ίχαν πολυς θευς κε θεας. Ι μεγαλίτερι θει έςαν δόδεκα. Ο Ζεφς (Δίας), πρόεδρος τυ ςιμβυλίυ τον θεον, πατέρας τον θεον κε τον ανθρόπον, παντοδίναμος, αςτραπόβροντος, νεφελιγερέτας, κίριος υρανυ κε γις. Ι Ιρα, γινèκα τυ Δία, θεα τι ικογενιακις ζοις, ο Ποςιδον, θεος τι θάλαςας, ο Πλύτον, θεος τυ κάτο κόζμυ, ι Αθινα, θεα τι γνόςις κε τι ςοφίας, ι Αφροδίτι, θεα τι ομορφάδας, ο Απόλον, θεος τυ ιλίυ κε τυ φοτος, ο θεον τìναν ι Ελινες ετίμαναν περιςότερον, ο Ερμις, θεος τυ εμπορίυ, τι κλεπςίας κε τι ιντελιγέντςιας, ο Αρις, θεος τυ πολέμυ, ο Ιφεςτον, θεος τις τέχνις, ι Δίμιτρα, θεα τις γεοργίας, ι Αρτεμις, θεα τυ κινιγίυ. Εκτος απ' αφτυς ι Ελινες ίχαν κε άλυς πολυς, παρακατιανυς θευς κε θεας, όπος τιν Θέτιν, τι μιτέραν τυ Αχιλέα, τιν Εριν, θεαν τι φιλονικίας κ.α.

2) Μ ά ν τ ι ς. Ι μάντις (ανιχτις, φαλτζις) τυ κερυ, πυ περιγραφ ο Ομιρον, έςαν ιερομένα πρòςοπα, άνθροπι με μάθιςιν κε με γνòςις. Τι τρανυς κε τι βαςιλις πολα χατιρ κ' επίναν, τα γνόςιςατυν όμος εφίλατανατα μιςτικα, κε τον λαον εκράναν ςι ςκοτίαν κε ςιν αμάθιαν.

3) Θ ι ς ί α. Τα θιςίας (κυρπάνια, πςαλμυς, αφιερόματα) έςαν

κε ίνε έναν μέςον εκμετάλεπςις, έναν ίδος φόρος (ναλογ) ντο επλέρονεν κε πλερον ο αμαθις λαος, για όφελος τι ιερατικις τάκςις. Ι άγριι, ι βάρβαρι λαι εθιςίαζαν κε ανθροπς. Ι Ελινες κε ι Εβρέι εφέκαν ενορις το ςινίθιον τι ανθροποθιςίας. Ι „αγία γραφι“, διλαδι το εβρέικον ι μιθολογία, αναφερ ος τελεφτέον ανθροποθιςίαν τιν θιςίαν τυ Αβρααμ, ι ελινικι μιθολογία, αναφερ παράδιγμαν ανθροποθιςίας τιν θιςίαν τυ Αγαμέμνονα. Ο Αβρααμ θα εθιςίαζεν ςον Ιεχοβαν το γιόνατ, τον Ιςαακ. Ο Ιεχοβας αντι τυ Ιςαακ έςτιλεν κριάρον για θιςίαν. Ο Αγαμέμνον θα εθιςίαζεν τιν θιαγατέρανατ Ιφιγένιαν ςιν θεαν Αρτεμιν. Ι θεα ςον τόπον τ' Ιφιγένιας έςτιλεν ελαφ.

Τον παλεον κερον τα θιςίας έςαν το κιριότερον θριςκεφτικον ςινίθιον. Εθιςίαζαν πρόατα, εγίδια, βύδια κε άλα ζόα. Τα θιςίας, όπυ έςπαζαν πολα ζόα, ίςαμε εκατον βύδια, έλεγανατα εκατομβας. Αναπόςπαςτον μέρος τι θιςίας έςαν κε τα υλοχίτας, κοπανιζμένον κριθαρ, με το οπίον επαςπάτεβαν το κιφαλ τυ ζόυ, ντο εθιςίαζαν.

Τα θιςίας εκςακολυθυν, με το παλεον τι ςιμαςίανατυν, ανάμεςα ςι άγριυς κε βάρβαρυς λαυς κε με νεοτεριςτικον πνέβμαν ανάμεςα ςι χριςτιανυς κε ςι εβρέις. Τ' αρνία, ντο ςπάζνε ςο πάςχα εβρέι κε ι χριςτιανι, τα ζόα, ντο αφιερόνε ςον Αγερ κε ςε άλυς αγίυς, τα „πςαλμυς“ κε τα παρόμια, επέμναν αςα παλεα ςινίθια τι θιςίας.

4) **Βαςιλεφς.** Σο πατριαρχο-φευδαλικον καθεςτος, ντο περιγραφ ο Ομιρον, βαςιλεφς έτον ο δινατότερον τυ χορι, ίτε τι πολιτίας, πυ ίχεν περιςότερα χόματα, περιςότερον βίον. Ο βαςιλεφς εν κερο ιρίνις έτον εμ ιερέας, εμ δικαςτις. Εν κερο πολέμυ, εγίνυτον αρχιςτράτιγος. Ο Ομιρον ςιν «Ιλιάδαν» αναφερ βαςιλις· τον Αγαμέμνονα, βαςιλέα τον Μικινον, τον Μενέλαον, αδελφον τυ Αγαμέμνονα, βαςιλέα τις Σπάρτις. Αφτυνυς λέγιατς κε Ατρίδας, επιδι κίρτςατυν έτον ο Ατρεφς. Εκτος αφτυς αναφερ κε τον Οδιςέαν, βαςιλέα τι Ιθάκις, τον Αχιλέα, πυ ονομάζιατον κε Πιλίδιν, βαςιλέαν τι Φθίας, τον Πρίαμον, βαςιλέαν τι Τροάδας.

5) **Ολιμπος.** Ο Ολιμπος, το ιπςιλότερον βυνον τι Ελάδας, εβρίετε ςι Θεςαλίαν. Σίφονα με το ελινικον τιν μιθολογίαν, ςιν κοριφιν τυ Ολίμπυ ίχαν τιν κατικίανατυν ι θει, κε γι' αφτο ονόμαζανατς κε Ολίμπιυς.

6) **Λίτρα.** Λίτρα έςαν τα χρίματα, ίτε τα πράγματα, ντο εδίναν, για να ελεφθερόνε τι εχμαλότυς.

7) Λ ά φ ι ρ α. Λάφιρα έςαν ι εχμάλοτι, τα ζόα κε τα πράγματα, ντο έρπαζαν ςον κερον τυ πολέμυ ι νικιτε ας νικεμεντς.

8) Τ ρ ο ά δ α. Ι Τροάδα (Τροας, Τρία, Ιλιον) έτον πολιτία, ςα γιαλάκρια τι Μικρας Αςίας, βοριότερα αςι Σμίρνιν. Ερημόθεν ςον κερον τυ τροικυ πολέμυ. Ι Ιθάκι εν νιςιν Ελινικον ςο Ιόνιον πέλαγος. Ι Σπάρτι, μικρον πολιτία τι Πελοπόνιςος, έναν κερον απέκτιςεν μεγάλον δίναμιν κε εκςυςίαν κ' επίνεν κονκορέντςιαν με τ' Αθίνας, το κοζμοεκςακυζμένον την πολιτίαν τυ αρχέυ κόζμυ. Το Αργος, μικρον πολιτίαν τι Πελοπόνιςος. Ι Μικίνε, το δοκςαζμένον ι προτέβυςα τον Ατρίδον. Οςίμερον απάκια μόνον επέμναν.

9) Β ο μ ο ς. Βομος (θιςιαςτίριον) έτον το μέρος, όπυ απαν έςπαζαν τα θίματα (κυρπάνια) ι αρχέι. Σιν χριςτιανικιν θριςκίαν τον βομον αντικατέςτιςεν «ι αγία τράπεζα».

Тіμі 45 к.
Цена 45 к

Илиада

Склад издания:
Московкая 53, Ростов н-Д.
КНИГОЦЕНТР

Тѣна 45 к.

Цена 45 к

Илиада

Склад издания:
Московкая 53, Ростов н-Д.
КНИГОЦЕНТР.

Тіна 45 к.

Цена 45 к

Илиада

Склад издания:
Московкая 53, Ростов н-Д.
КНИГОЦЕНТР.